

محسن محمدسیفی در گفت‌وگو با «فرهیختگان»: دانشگاه آزاد محکوم به قهرمانی بود

هدف‌گذاری‌ام حضور در بازی‌های آسیایی ژاپن است

امیدوارم به کمر بند BRAVE برسم

مبالغ قراردادهای لیگ ووشو چیزی جز شرمندگی ندارد

مهدی منصور خبرنگار

رقابت‌های این فصل لیگ برتر ووشو نیز با پنجمین قهرمانی متوالی تیم دانشگاه آزاد به پایان رسید. حضور محسن محمدسیفی، پرافتخارترین ووشوکار ایران با دستاوردهای بی نظیر در مسابقات فینال و مهرهای دانشگاه آزاد یکی از اتفاقات جالب مسابقات بود. محمدسیفی در گفت‌وگو با «فرهیختگان» درخصوص قهرمانی دانشگاه آزاد، سطح مسابقات، نسل جدید ووشو، حضور در مسابقات MMA و کسب سه دستاورد در سازمان BRAVE صحبت کرد. صحبت‌های دارنده سه مدال طلا و یک نقره بازی‌های آسیایی و پنج مدال طلای جهان را در ادامه بخوانید.

رقابت‌های لیگ برتر ووشو امسال نیز با قهرمانی تیم دانشگاه آزاد به پایان رسید. پنجمین قهرمانی چگونه بود؟

خدا را شکر تیم خیلی خوبی داشتیم و برای پنجمین دوره متوالی قهرمان شدیم. باید از زحمات دکتر لشگری تشکر کنم که شرایط خیلی خوبی را برای تیم ایجاد کرده بودند. ما اردوهای خوبی داشتیم و کادرفنی بازیکنان خیلی خوبی جذب کرده بودند. کادرفنی تیم ما نیز کادر توانمندی بود و کیوان شیرآقایی که مربی تیم ملی بود، امسال نیز سرمربی تیم ما بود. جدا از همه مباحث فنی، ما به معنای واقعی یک تیم بودیم و در همه زمینه‌ها کار تیمی داشتیم. بچه‌های ما خیلی همدل بودند و این موضوع باعث شد تا محکوم به قهرمانی باشیم. هیچ فرقی بین من به عنوان باتجربه‌ترین بازیکن تیم تا جوان ۱۷ ساله‌ای که برای اولین بار در مسابقات بزرگسالان شرکت می‌کرد، وجود نداشت. امیدوارم سال آینده نیز بتوانیم دوباره دور هم باشیم و برای ششمین بار قهرمان شویم.

به عنوان یکی از باتجربه‌ترین بازیکنان ووشو ایران سطح مسابقات را چطور دیدید؟

در مسابقات نیمه‌نهایی و فینال مسابقات خیلی خوبی را به خصوص از جوانان دیدم. فنون، آمادگی جسمانی و حرکاتی را دیدم که جذاب بود و نوید این را می‌داد که آینده ووشو خوب پیش می‌رود و در آینده این نسل جدید جای بازیکنان باتجربه را پر خواهند کرد. معمولاً مسابقات بین‌المللی ووشو تا شهرپور و مهر ماه به پایان می‌رسد و لیگ شرایطی را فراهم کرده است تا بچه‌های ملی پوش در تمامی رده‌های سنی در کورن مسابقات قرار بگیرند و در کنار آن مبلغ جزئی در حد ایاب و ذهاب کسب کنند. امیدوارم اسپانسرها سمت ووشو بیایند. واقعا درآمد ۲۰ تا ۴۰ میلیون تومانی برای یک ورزشکار خوب نیست و گفتن این مبلغ جز شرمندگی چیزی ندارد. این درحالی است که ووشو در بین رشته‌های رزمی سرآمد است، اما همچنان کمترین دریاقتی را در لیگ دارد. سال ۹۰ مبلغ

قرارداد من در لیگ ۲۰ میلیون بود. ۲۰ میلیون آن زمان معادل خرید یک ماشین ۲۰۶ بود که در حال حاضر ۶۰۰،۰۰۰ میلیون است.

کیوان شیرآقایی سرمربی تیم دانشگاه آزاد عنوان کرده که شما برای حضور در تیم اصلا صحبتی از مبلغ قرارداد نکردید؟

در اردوهای تیم ملی کیوان شیرآقایی درخصوص حضور در مسابقات امسال با من صحبت کرد و من نیز پذیرفتم. شیرآقایی جدا از اینکه مربی تیم ملی من است، رفیقم است. با شیرآقایی در تیم جوانان هم اتاقی و سال‌ها در کنار هم بودیم.

یعنی مشکل مالی ندارید یا مسائلی مهم‌تر از مباحث مالی برای همکاری با تیم دانشگاه آزاد داشتید؟

واقعیت داستان این است که به شیرآقایی گفتم که به خاطر رفاقت با او و ارتباطی که با تیم دانشگاه آزاد دارم، در یک مبارزه در دیدار فینال برای تیم بازی خواهم کرد. همان طور که می‌دانید سال گذشته شرایط سختی داشتیم و بعد از بازی‌های آسیایی و مبارزه قفس هرکسی جای من بود در لیگ مسابقه نمی‌داد، اما قول داده بودم که در فینال مسابقه بدهم. همچنین با توجه به شرایطی که در ووشو وجود دارد، مبلغی که می‌توانستم بگویم خیلی رقم آنچنانی نمی‌شد. مبالغ قرارداد لیگ یک میلیاردر نبود که بگویم برای من مهم نیست. مبالغ محدود است و برای همین به شیرآقایی گفتم هر مبلغی که در نظر بگیرید برای من تفاوتی ندارد و به خاطر قولی که دادم در فینال مسابقه می‌دهم. خدا را شکر آمدم و مسابقه‌ام را نیز بردم تا یک امتیاز خوب برای تیم بیاورم.

از حضور جوانان در مسابقات لیگ صحبت کردید. فکر می‌کنید باز هم شاهد حضور نفراتی مانند محمدسیفی، قلی پوری و آهنگریان در ووشو خواهیم بود؟

این موضوع دور از دسترس نیست. اگر جوانان در مسیر درستی قرار بگیرند حتما این اتفاق می‌افتد و چه بسا حتی بهتر از نفراتی که نام بردید، بشنوند. فقط باید در چهارچوب قرار بگیرند. در مسابقات نوجوانان آسیا، چند بازیکن ما به قدری خوب ظاهر شدند و به راحتی حریفان چینی را بردند که همه ما جا خوردیم. این نفرات واقعا خوب و فنی بودند. این بچه‌ها در طی سال در اردوی تیم ملی نیستند و به شهر خود و زیر نظر مربی‌شان باز می‌گردند. اگر این بچه‌ها در مسیر درست قرار بگیرند و مربیان و هیات‌های شهرستانی با تیم ملی و کادرفنی هماهنگ باشند، حتما این نفرات مسیر درست را طی می‌کنند و این اتفاق می‌افتد. روزی حسین اوجاچی کاپیتان تیم ملی بود و ما بچه بودیم. خدا را شکر نسلی آمد که من، حمیدرضا قلی پور، سجاد عباسی، جواد آقایی و امیر فضل در آن بودیم و توانستیم جای پای بزرگان بگذاریم. بعد از آن نسل بعدی با حضور عرفان آهنگریان، میلاد عارفی مقام و یوسف صبری آمد که باز هم در کنار این نفرات بودم.

جسم اجازه بدهد، مسابقه می‌دهم. مگر اینکه شرایط خاصی اتفاق بیفتد که تصمیم بگیرم و مسابقه ندم. در حال حاضر شرایط خوبی دارم و با وجودی که مصدومیت‌های زیادی در ووشو داشتیم، هنوز شرایط مسابقه دارم. در لیگ برتر مسابقه دادم و کسانی که آنجا بودند می‌توانند نظر بدهند که خوب بودم. هدف‌گذاری که برای خودم انجام دادم، حضور در بازی‌های آسیایی آینده است. امیدوارم در MMA نیز به کمر بند سازمان BRAVE برسم.

صادقانه فکر می‌کنید اگر شما جای بچه‌های این نسل بودید، با توجه به شرایط اقتصادی ووشو همین مسیر را ادامه می‌دادید؟

بدون تعارف با شرایط فعلی کار خیلی سخت است. بچه‌های تیم ملی می‌دانند که خیلی اهل مکمل نیستیم، اما یک سری مکمل بسیار پیش پا افتاده برای من ماهی ۱۰ تا ۱۵ میلیون هزینه دارد. هر چیزی که ما به لحاظ مالی به دست آوردیم نیز برای دوران جوانی بود و با این پول‌های فعلی نمی‌شود کاری کرد. موضوعی که باعث می‌شود بسیاری از نوجوانان پس از مدتی از ادامه مسیر قهرمانی منصرف شوند. اسم وزارت ورزش بسیار بزرگ است و مخاطب زیادی دارد، اما متأسفانه از لحاظ بودجه‌ای در میان دو، سه وزارتخانه آخری حتی آخر قرار دارد. برای همین چونه ورزش بسیار کوچک است و بودجه فدراسیون‌ها ناچیز است. شاید باورتان نشود که یک اردوی ۱۵ روزه تیم ملی بزرگسالان بالغ بر ۵۰۰ تا ۶۰۰ میلیون هزینه دارد. اعزام هائیز دلاری است و باید مسئولان نگاه ویژه به ورزش داشته باشد. سیستم ورزش در کل دنیا در میان سه رتبه اول است، چراکه از بسیاری مسائل و معضلات اجتماعی جلوگیری می‌کند. به همین دلیل جوامع ورزش را در اولویت خود قرار می‌دهند، اما متأسفانه ما برعکس هستیم. موضوعی که باعث بالا رفتن هزینه درمان شده است. اگر این هزینه‌ها در ورزش شود شاید معضلات کمتری داشته باشیم و درصد سلامت نیز بالاتر برود تا آمار بیماران نیز پایین‌تر بیاید.

در مدت کوتاه در قفس لقب گلدن بوی را نیز دریافت کردید و سال میلادی فوق‌العاده‌ای را پشت سر گذاشتید؟

این لقبی است که دوستان به من دادند. وقتی داشتیم برای اولین مسابقه می‌رفتم، رفیق و مربی‌ام گفت باید لقبی در MMA داشته باشم. گفتم که خیلی به این چیزها فکر نمی‌کنم. بعد از چند روز تماس گرفت و گفت با توجه به اینکه در ۱۲، ۱۰ سال اخیر در هر مسابقه‌ای حضور داشتم به مدال طلا رسیدی، لقب گلدن بوی یا پسر طلایی را انتخاب کردم. خدا را شکر امسال سال خیلی خوبی در MMA برای من بود و از سازمان BRAVE و به خصوص ویسام مدیر برنامه‌ام تشکر می‌کنم که باعث شدند در سال ۲۰۲۳ دو مسابقه خوب بدهم که از لحاظ مالی خیلی برای من خوب بود و یک سری از مشکلاتم را کم کرد. خدا را شکر در پایان سال، مسابقه اولم به عنوان ناک‌اوت برتر سال انتخاب شد و در مسابقه دوم نیز به عنوان بهترین بازی و پیروز سال انتخاب شد. فکر می‌کنم کسب این سه عنوان نشان می‌دهد که محسن محمدسیفی هنوز در ۳۳ سالگی آماده است و شرایط ویژه‌ای دارد.

قبل از بازی‌های آسیایی به نظر می‌رسید به خدا حافظی نیز فکر می‌کنید، اما کسب این سه عنوان باعث تغییری در تصمیم شما نشده است؟

صددرصد همین طور است. همیشه گفتم تا زمانی که ذهن و

رومینا تاجیک در گفت‌وگو با «فرهیختگان»: با حمایت از بدمینتون بهترین اتفاق‌ها رقم می‌خورد

با دست خالی تاریخ‌سازی کردیم

اینقدر قوی و سطح بالا نبود.

از چالش‌های بدمینتون‌باز بودن صحبت می‌کنید؟ شما معمولاً با هزینه‌های شخصی به مسابقات می‌روید و حمایتی که متأسفانه هیچ‌وقت آن طور که باید، نیست.

فدراسیون برای ما دانش در نظر گرفته است و گفتند ما حمایت کرده و به مسابقات اعزام‌تان می‌کنیم. مساله اصلی ما این است که برایمان اسپانسر جذب کنند و اسپانسری باشد که ما را به مسابقات بفرستد. بدمینتون رشته‌ای است که نیاز به ارتقای رزکینگ دارد، یعنی ما هرچقدر خوب باشیم ولی به مسابقات نرویم، دیده نخواهیم شد. ما اگر به مسابقات و کسب‌های تمرینی برویم، دغدغه‌هایمان کمتر خواهد شد. ما اگر کمی حمایت شویم و دغدغه مالی نداشته باشیم، همه چیز بهتر خواهد بود. هزینه‌های بدمینتون بالاست و ما واقعا از جیب خودمان هزینه می‌کنیم. امسال باشگاه آتش‌نشانی اسپانسر ماست و آقای کربلانی واقعا حمایت‌مان می‌کند ولی اگر اسپانسرهای دیگر جذب شوند و انگیزه‌مان بالا برود، ما حتما موفق‌ترین خواهیم بود همان طور که در این جام نشان دادیم که می‌توانیم. ما با هیچ و با دست خالی این اتفاق را رقم زدیم و قطعاً اگر سرمایه‌گذاری شود، قطعاً اتفاق‌های بهتری هم خواهد افتاد.

سقف آرزوهای رومینا تاجیک در بدمینتون چیست؟

آرزوی هر ورزشکاری اول کسب سهمیه المپیک است و بعد از آن هم رسیدن به یک جایگاه بزرگ در آن رویداد. یا کسب مدال یا یک تاریخ‌سازی بزرگ در المپیک. امیدوارم همیشه بتوانم پرچم ایران را بالا ببرم.

چند روز پیش و در زمان برگزاری رقابت‌های بدمینتون جام بین‌المللی فجر اتفاق بزرگی به دست رومینا تاجیک و پریا اسکندری رقم خورد که کمتر رسانه‌ای به آن پرداخت و شاید اگر این اتفاق در کشور دیگری افتاده بود و ایران میزبان این مسابقات نبود، نحوه برخورد با این اتفاق بزرگ متفاوت بود. رقابت‌های بین‌المللی بدمینتون فجر برای برخی از ورزشکاران آخرین فرصت برای المپیک شدن بود و به همین دلیل شاهد حضور بدمینتون‌بازان دارای رزکینگ زیر ۱۰۰ جهان در ایران بودیم. اتفاقی خوب که با تاریخ‌سازی دختران ایران هم همراه بود و آنها با شکست مکزیک و هند به تینال مسابقات رسیدند و با حضور برابر برزیل، موفق به کسب مدال نقره شدند. رومینا تاجیک، بدمینتون‌باز کشورمان در گفت‌وگو با «فرهیختگان» از این اتفاق بزرگ گفت.

در جام بین‌المللی فجر یک اتفاق بزرگ به دست شما رقم خورد که شاید کمتر رسانه‌ای به آن توجه کرد. درباره این مسابقات توضیح می‌دهید؟

من هشت سال است که در جام فجر بازی می‌کنم و همه ما می‌دانیم سخت‌ترین مدل این بازی‌ها یک سال قبل از المپیک است. امسال همه رنگ‌های زیر ۱۰۰ دنیا در این مسابقات بودند و سطح مسابقات واقعا نسبت به دوره‌های دیگر بالاتر بود. ما در عراق و ایران را شکست دادیم. در یک چهارم نهایی با هند بازی داشتیم که رنگ ۹۷ دنیا و بسیار باتجربه بود و بازیکنان بسیار مطرحی بودند. نکته جالب این است که دوئل ما رنگ نداشت و در یک بازی بسیار حساس که یک ساعت و چهار دقیقه طول کشید و طولانی‌ترین مسابقه این دوره از مسابقات بود، گیم اول را با اختلاف دو پوئن بردیم و گیم دوم را با اختلاف دو پوئن باختیم و گیم سوم را با اختلاف دو پوئن بردیم. آنجا ما بسیار انگیزه گرفتیم و برزیمان را قطعی کردیم. ما هندی‌ها را شکست داده بودیم. هندی‌هایی که قوی‌ترین دوئل جدول بودند. در نیمه‌نهایی با مکزیک بازی داشتیم که رنگ ۶۷ و بسیار باتجربه و آماده بودند که باز هم توانستیم ۲ بریک آنها را شکست دهیم و واقعا با تاریخ‌سازی به فینال رفتیم.

و حریفان تان در فینال از برزیل که نقره‌ای معادل طلا کسب کردید. ما مقابل شان خوب بازی کردیم ولی چون دو تا بازی سه گیمه و سخت داشتیم بدنام نمی‌کشید و عملکردمان افت کرده بود. البته از نام برزیل هم مشخص است که رنگ ۵۲ دنیا و تیمی بسیار قوی بودند، برای همین نقره گرفتیم.

بازی با رقیبایی که همگی رنگ زیر ۱۰۰ داشتند، چطور بود؟ این مسابقات واقعا بین‌المللی بود!

شاید بتوانم بگویم از بین‌المللی هم بالاتر بود! ۳۲ کشور بودند، هنگ‌کنگ، سوئیس، هند، مکزیک و همه کشورهایی که در بدمینتون حرف برای گفتن دارند. چند بازیکن در این مسابقات بودند که دیدن‌شان آرزو بود. همان طور که گفتیم من هشت سال بود که در جام فجر بازی می‌کردم ولی هیچ سالی

زاویه بدن مناسب در لحظه برای بازی‌سازی در عمق را دارا هستند. استفاده از دفاع‌های کناری برای قابلیت بازی‌سازی در تیم‌های بزرگ امروز دنیا امری ثابت شده است. البته که اضافه شدن سیلویا برزیلی قابلیت بازی‌سازی را در چنین سه دفاعه و چهار دفاعه برای استقلال بالا می‌برد.

بازی‌سازی از خط دفاعی و داشتن یک لوزی یا مثلث چه در سمت راست این تیم چه در جناح چپ اجازه آزاد شدن دفاع کناری جناح مقابل را خواهد داد که با شعاع حرکتی تعریف شده به درون منطقه عرضی، قابلیت بازی‌سازی را برای خود ایجاد کند. برتری عددی (overload) عرضی ایجاد شده در این حالت توانایی مالکیت و در نهایت بازی‌سازی را برای تیم صاحب توپ بالا خواهد برد. بازی‌سازی در یک سمت زمین در میانه میدان با ذهنیت شیفت شدن در لحظه مناسب به سوی دیگر میدان و استفاده از دفاع کناری که از لحاظ ذهنی آمادگی بازی در عمق و ارسال پاس پیشرونده را دارد می‌تواند استقلال را از مهلکه نبود یک بازی‌ساز در خط میانی نجات دهد.

مهاجم کاذب

یکی از ظرفیت‌های بالای استقلال این فصل حضور بلاتکو در خط حمله این تیم است. ظرفیت‌های تکنیکی و هوش بالا در کنار قدرت رهبری در وجود این بازیکن می‌تواند تکمیل‌کننده این گراف باشد. برای استفاده از دفاع کناری و قابلیت بازی‌سازی از این بازیکنان نیاز میرود به نوع چنین بازیکنانی در یک تیم است. حضور او در شرایط توضیح داده شده بالا به عنوان تکمیل‌کننده پارل این سبک بازی‌سازی می‌تواند گره‌گشای خلا یک بازی‌ساز تمام عیار باشد. در این حالت فضای عمق بلاتکو می‌تواند کاملا در دسترس مهاجم اصلی تیم باشد تا در شکل‌گیری موج چنین حمله‌ای موقعیت‌سازی برای استقلال شکل گیرد.

داشته‌های استقلال

برای استقلال امروز داشته‌های زیادی وجود دارد که بنا بر تفاوت‌ها یا قابلیت‌ها امکان بازسازی شکل‌های تاکتیکی متفاوتی وجود دارد. به هر حال کادرفنی استقلال چاره‌ای ندارد که با این قابلیت‌ها در این فضا موفقیت‌های لازم برآورد و راهکارهای مختلف را در این راستا آزمایش کند.

مهدی منصور خبرنگار